

Cauza C-123/08

Dominic Wolzenburg

(cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare
formulată de Rechtbank Amsterdam)

„Cooperare polițienească și judiciară în materie penală — Decizia-cadru 2002/584/JAI — Mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre — Articolul 4 punctul 6 — Motiv de neexecutare facultativă a mandatului european de arestare — Transpunere în dreptul intern — Persoană arestată care este resortisant al statului membru emitent — Neexecutarea mandatului european de arestare de către statul membru de executare condiționată de locuirea pentru o perioadă de cinci ani pe teritoriul statului respectiv — Articolul 12 CE”

Concluziile avocatului general Y. Bot prezentate la 24 martie 2009 I - 9624

Hotărârea Curții (Marea Cameră) din 6 octombrie 2009 I - 9660

Sumarul hotărârii

1. *Drept comunitar — Principii — Egalitate de tratament — Discriminare pe motiv de cetățenie sau naționalitate — Interzicere — Domeniu de aplicare*
(art. 12 primul paragraf CE)
2. *Uniunea Europeană — Cooperare polițienească și judiciară în materie penală — Decizia-cadru privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre — Motive de neexecutare facultativă a mandatului european de arestare*
[Directiva 2004/38 a Parlamentului European și a Consiliului, art. 16 alin. (1) și art. 19; Decizia-cadru 2002/584 a Consiliului, art. 4 pct. 6]

3. *Uniunea Europeană — Cooperare polițienească și judiciară în materie penală — Decizia-cadru privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre — Motive de neexecutare facultativă a mandatului european de arestare (art. 12 primul paragraf CE; Decizia-cadru 2002/584 a Consiliului, art. 4 pct. 6)*

1. Un resortisant al unui stat membru care are reședința legală într-un alt stat membru are dreptul să se prevaleze de articolul 12 primul paragraf CE împotriva unei legislații naționale care stabilește condițiile în care autoritățile judiciare competente pot să refuze executarea unui mandat european de arestare emis în scopul executării unei pedepse privative de libertate. Astfel, în cadrul transpunerii unei decizii-cadru adoptate în temeiul Tratatului UE, statele membre nu pot aduce atingere dreptului comunitar, în special dispozițiilor Tratatului CE referitoare la libertatea de circulație și de ședere pe teritoriul statelor membre recunoscută oricărui cetățean al Uniunii.

(a se vedea punctele 43, 45 și 47 și
dispozitiv 1)

2. Articolul 4 punctul 6 din Decizia-cadru 2002/584 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre trebuie interpretat în sensul că, atunci când este vorba despre un cetățean al Uniunii, statul membru de executare nu poate să condiționeze aplicarea motivului de neexecutare facultativă a unui mandat european de arestare, prevăzut de această dispoziție, pe lângă cerința referitoare la durata șederii în acest

stat, de cerințe administrative suplimentare, precum deținerea unei autorizații de ședere pe durată nedeterminată. Astfel, articolul 16 alineatul (1) și articolul 19 din Directiva 2004/38 privind dreptul la liberă circulație și ședere pe teritoriul statelor membre pentru cetățenii Uniunii și membrii familiilor acestora nu prevăd, în ceea ce privește cetățenii Uniunii care au avut reședința legală pe teritoriul unui alt stat membru în cursul unei perioade neîntrerupte de cinci ani, decât eliberarea la cerere a unui document care să ateste permanența șederii, fără a impune o astfel de formalitate. Valoarea unui asemenea document este declarativă și probatorie, însă acesta nu poate avea o valoare constitutivă.

(a se vedea punctele 51 și 53 și dispozitiv 2)

3. Articolul 12 primul paragraf CE trebuie interpretat în sensul că nu se opune legislației statului membru de executare în temeiul căreia autoritatea judiciară competentă a acestui stat refuză să execute un mandat european de arestare emis împotriva unuia dintre resortisanții săi în scopul executării unei pedepse privative de libertate, în timp ce, atunci când este vorba despre un resortisant al

unui alt stat membru cu drept de ședere întemeiat pe articolul 18 alineatul (1) CE, un astfel de refuz este condiționat de cerința ca acest resortisant să fi avut reședința legală în cursul unei perioade neîntrerupte de cinci ani pe teritoriul statului membru de executare respectiv.

În această privință, principiul recunoașterii reciproce, care stă la baza economiei Deciziei-cadru 2002/584 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre, presupune, în temeiul articolului 1 alineatul (2) din aceasta, ca statele membre să fie în principiu obligate să dea curs unui mandat european de arestare. Astfel, cu excepția cazurilor de neexecutare obligatorie prevăzute la articolul 3 din aceeași decizie-cadru, statele membre nu pot să refuze executarea unui astfel de mandat decât în cazurile enumerate la articolul 4 din aceasta. Rezultă că un legiuitor național care, în temeiul posibilităților care îi sunt acordate prin respectivul articol 4, alege să limiteze situațiile în care autoritatea sa judiciară de executare poate refuza să predea o persoană căutată nu face decât să întărească sistemul de predare instituit prin această decizie-cadru în favoarea unui spațiu de libertate, de securitate și de justiție. În acest cadru, în ceea ce privește transpunerea articolului 4 menționat și în special a punctului 6 al acestuia, statele membre dispun în mod necesar de o marjă certă de apreciere.

Motivul de neexecutare facultativă prevăzut la articolul 4 punctul 6 din Decizia-cadru 2002/584 are ca scop în special să permită acordarea unei importanțe deosebite posibilității de a crește șansele de reinserție socială a persoanei căutate după executarea pedepsei la care aceasta a fost condamnată. În consecință, este legitim ca statul membru de executare să nu urmărească un astfel de obiectiv decât în ceea ce privește persoanele care au demonstrat un grad cert de integrare în societatea din statul membru respectiv. Singura condiție referitoare la propriii resortisanți, cea a cetățeniei, pe de o parte, și condiția privind reședința neîntreruptă pe o durată de cinci ani pentru resortisanții altor state membre, pe de altă parte, pot fi considerate de natură să garanteze că persoana căutată este suficient de integrată în statul membru de executare. Această condiție privind reședința neîntreruptă pe parcursul unei perioade de cinci ani nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea obiectivului care urmărește asigurarea unui grad cert de integrare, în statul membru de executare, a persoanelor căutate care sunt resortisanți ai altor state membre.

(a se vedea punctele 57, 58, 61, 67, 68, 73 și 74 și dispozitiv 3)